

## Temporada Alta, la tardor primaveral

Temporada Alta, Festival de Tardor de Catalunya. Teatre Municipal de Girona, Sala La Planeta de Girona, Teatre de Salt, Auditori - Palau de Congressos de Girona, del 4 d'octubre al 7 de desembre de 2007.

Setze tardors esplèndides són més que suficients per confirmar la primavera invariable, cada cop més exuberant, de Temporada Alta (TA). I si bé el festival gironí d'arts escèniques es fa enmig dels grocs, taronges i daurats tardorals, que

ens conviden a uns gaudis més reposats i reflexius que les esbatanades alegries estiuenques, la convocatòria espectacular d'octubre no ha parat de fer una florida primaveral en idees, en qualitat artística, en ambició, en espais, en

complicitats públiques i privades, en projecció nacional i internacional... Probablement, doncs, ja és hora de poder assenyalar, sense el risc de l'error –i sense la imprudència de cap triomfalisme– les raons per les quals el festival ha assolit un prestigi inqüestionable i ha esdevingut una cita ineludible per a professionals, programadors i públic en general, les raons per les quals ens sembla que ni Girona ni Salt poden ja prescindir de Temporada Alta.

La primera i més evident prové de la qualitat

intrínseca de la manifestació, de la seva matèria primera, és a dir, de la qualitat dels espectacles. Lògicament, entre un centenar llarg de propostes –36 de les quals són estrenes absolutes–, és impossible homologar l'excel·lència de totes. Això no passa en cap festival del món. El que compta, però, és la voluntat d'assolir i d'oferir el que, en cada moment, representa el màxim nivell artístic a l'abast. Creadors i intèrprets de primera categoria mundial passen per Girona cada any. Chéreau, Brook, Lepage, Streheler, Isabelle Huppert o Ute Lemper, entre molts d'altres, han deixat aquí rastres memorables. Com ben segur que els deixaran enguany Dario Fo, Jérôme Deschamps, Christoph Marthaler, les millors companyies argentines del moment, Krystian Lupa –un dels grans triomfadors de l'any passat–, Peter Brook de nou, el coreògraf Angelin Preljocaj –un dels més cotitzats del món...

Pel que fa als creadors d'aquí, TA actua com un eficient dinamitzador dels grups i artistes més solvents del país mitjançant una política activa de coproduccions i/o assumint directament propostes que tenen davant seu una explotació raonablement eficaç. Això vol dir que el teatre català que es pot veure a Girona no mor a

## Els Mascort de Torroella

Josep Maria Mascort va ser un pintor de Torroella de Montgrí que ni va néixer ni va morir a Torroella. L'any 1919 va fer una exposició a les Galeries Laietanes de Barcelona. Totes les teles que hi va exposar eren paisatges del Montgrí. Mascort, és clar, havia tractat Francesc Gimeno, el coneixia per molts motius, però, tal com va escriure Ramon Mascort en el Llibre de la Festa de l'any 1997, no van tenir un contacte estret perquè els seus plantejaments vitals diferien. Ramon Mascort és un nebot del pintor Josep Maria Mascort, i també un dels principals col·leccionistes de la seva obra. Fa poc, Ramon Mascort ha creat la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí, que té la seu a la Casa Galibern –aixecada per un *americano* avantpassat seu cap a mitjan segle XIX–. La Fundació ja ha editat el llibre *Torroella Vila Vella* i n'ha anunciat dos més: l'un, sobre els mobles de Torroella de Montgrí i de l'Empordà; l'altre, sobre el pintor Josep Maria Mascort. La primera exposició que han fet ha estat també sobre aquest pintor. Es deia «Torroellencs d'ahir. Reflexos d'amistat 1924-1945». Cada vespre, havent sopat, el pintor Mascort anava al cafè del Centro de Torroella. Aquells anys, els cafès eren plens, els cambres anaven amunt i avall, la gent bevia, enraonava i jugava. Tot sovint, Mascort ho aprofitava per dibuixar. Moltes nits, feia retrats d'altres torroellencs que eren al cafè amb ell, la majoria amics seus; en conjunt, van ser el millor oli, el millor enciam i la millor ceba i sal d'una de les amanides més representatives de l'ahir i de l'abans-d'ahir més recent de Torroella. A l'exposició hi havia molts d'aquests retrats. Ha estat un èxit. Dir poc dels retrats és limitar-se a dir que estan bé. En alguns altres llocs, altres pintors i, encara avui, alguns fotògrafs han fet també una operació semblant. En part, és també el que va fer Josep Pla en els seus llibres. Però no s'ha fet a tants de llocs, ni tampoc no han estat tants que ho han fet. I el temps se'n va. Se'n va. I avui, com ahir, l'art és també allò que hem estat, allò que som, allò que un dia voldran dir o voldran recordar que érem.

Xavier Cortadellas

PHILIP DEPREZ



Una escena de *Maeterlinck*, espectacle de Christoph Marthaler, al Teatre Municipal de Girona.

la tardor, sinó que sol tenir una vida pròpia molt més enllà del festival, amb la qual cosa la rendibilitat social de la inversió queda absolutament garantida.

Aquesta implicació del TA en les arts escèniques de Catalunya s'ha volgut complementar amb el desenvolupament de les infraestructures teatrals de Girona i Salt, i amb l'enfortiment de la creació estrictament local. En aquest sentit, el festival de 2007 té una particular significació, atès que és el primer que ofereix produccions sorgides d'El Canal,

Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, instal·lat a l'antiga fàbrica Coma Cros. Cal dir, també, que el prestigi i les energies que ha desvetllat TA no només han situat el festival en el circuit de les manifestacions més exigents d'Europa, sinó que han començat a seduir companyies, com Moma Teatre, de València, que pensen i senten que Girona és el marc idoni que cercaven per fer un pas endavant en la seva trajectòria. Tant de bo els surtin imitadors.

Núria Sàbat

## Poesia per a tots els públics

Del 19 de setembre al 25 d'octubre de 2007 es va celebrar a Girona el XII Festival de Poesia, organitzat per la Casa de Cultura,

El festival ha destacat enguany per la voluntat de fer arribar la poesia a tots els públics, i ho ha aconseguit gràcies a una programació extensa i diversificada. Així, l'aposta dels organitzadors per dilatar les activitats al llarg de més d'un mes ha permès als assistents gestionar-se millor les avui atapeïdes agendes personals i participar en una gran varietat d'actes.

El tret de sortida del festival va tenir lloc el 19 de setembre amb l'homenatge a Feliu Formosa, recentment guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, concedit per Òmnium Cultural. Formosa és un nom clau en la literatura contemporània i ha conreat diverses disciplines: la poesia, la traducció, la dramaturgia, l'assaig, la direcció escènica i la interpretació. En l'homenatge se'l va poder sentir recitant alguns dels seus poemes, que també van ser llegits pel poeta i crític literari Xulio Ricardo Trigo i l'actriu Coia Valls. L'acte inaugural es va cloure amb l'espectacle *La casa solitària*, amb la veu d'Ester Formosa, filla del poeta, i la música al piano de Maurici Villavechia.

La programació va continuar amb activitats presentades en diversos formats, que es podien repetir d'una setmana per l'altra, de manera que el públic adquirís uns hàbits al llarg de la durada del festival. El dijous era el dia de les lectures poètiques per a infants, activitat que s'ha proposat per primera vegada en aquesta edició i que va incloure la participació de Miquel Desclot i de Pepa Llobet, els quals van acostar aquest gènere als més petits i van constatar que, encara que sembli difícil, la poesia pot atraure molt els nens i nenes i pot fer una funció pedagògica.

Els dimecres es van programar les sessions «Parlem de poesia», espais de xerrada amb els creadors. Al llarg de tres dimecres i per parelles, els poetes Manuel Forcano i Sam Abrams, Quim Español i Rosa M. Font, i Carles Camps Mundó i Antoni Clapés van parlar de l'acte de creació i de la seva experiència en l'exercici de la poesia. L'interès d'aquestes trobades se centrava en la proximitat dels poetes i en l'amenitat de les seves paraules.